

Prețul uitării

Tiberiu Alexandru Foszto

Tiberiu Alexandru Fosztó

Prețul uitării

Telefonul autorului și pentru comenzi:
0756-493124

ISBN 978-606-690-462-9

© Autorul, 2016

Prefață

Uitarea face parte din viața noastră. Dacă nu am fi fost securizați de Dumnezeu cu această autoapărare, viața ne-ar fi fost mult mai scurtă și mai amară.

Multe uităm noi într-o viață, unele dorim să nu le mai știm iar după altele ne pare rău, dar și pentru unele și pentru altele ajungem să plătim într-o zi un preț, mai mare sau mai mic.

Nu poate să fie o nebulie mai mare decât să uiți cine te-a creat, cine te-a răscumpărat și cine te-a mântuit. Pastorul Tiberiu, cercetat de Duhul Lui Dumnezeu, a început căutarile slovei, pentru a redescoperii adevărurile Scripturii de mult uitate în tezaurul istoriei creștine. Slujitor credincios, preocupat de adevărurile colosale ale Lui Dumnezeu și dornic să împlinească aceste adevăruri de dragul Lui Hristos Domnul și de dragul mântuirii, își continuă cercetarea împletind cu credința fapta, hotărât să își arate credința prin fapta ascultării de Isus.

Uitarea este firească dar când îți amintește Dumnezeu și nu vrei să știi, atunci prețul uitării este cu atât mai mare. Nu ne putem juca cu propria conștiință. Dacă noi credem că nu contează când și cum ne închinăm atunci înseamnă că nu contează nici la cine ne închinăm. Când Dumnezeu spune „Adu-ți aminte...” și noi uităm a ignorare oare chiar ne închinăm adevăratului Dumnezeu?

Cititorule, ai uitat cumva cine te-a creat? Ai uitat cumva cine te-a răscumpărat? Ai uitat cumva cine te-a mântuit? Nu cred. Acestea le știi bine, căci Hristos este lângă tine. Gândește-te bine ce știi și ce ai uitat. Ce împlinești și ce ai uitat să împlinești?

Nu simți cum te cuprinde Dumnezeu cu dragostea Lui când îți amintește ce ai uitat prin cuvintele „Adu-ți aminte...”?

L-am observat personal pe autor în pașii ascultării atunci când Dumnezeu i-a adus aminte, și a mărturisit „nimic nu este mai frumos și mai liniștitor decât să împlinești fără șovăire ceea ce Dumnezeu îți amintește”.

Dacă mai este ceva în credința ascultării tale despre care ți-a amintit vreodată propria-ți conștiință sau poate chiar Dumnezeu, nu mai sta pe gânduri – urmează-L pe Hristos.

„Adu-ți aminte...” ca prețul uitării să nu fie prea mare.

Pastor Iosif Pașca

Introducere

Mă aflam în ziua Domnului în adunarea Lui și mărturiseam de la amvon fraților cuvintele care sunt scrise în această carte. În timp ce vorbeam, Duhul Domnului m-a îndemnat să spun că ar trebui să scriu într-o carte această mărturie.

La interval de câteva săptămâni aflându-mă în slujbă la altar într-o altă biserică, am afirmat din nou că voi scrie o mărturie despre ce mi-a descoperit Domnul.

A urmat un timp de ezitare pentru că nu era ușor să aștern pe hârtie o mărturie care ar putea avea un impact puternic în lumea creștină. Cea care m-a îndemnat și m-a susținut în această lucrare a fost soția mea, care a zis că dacă am făcut o juruință înaintea Domnului trebuie să mă țin de ea.

Adevărată este afirmația că „nimeni nu a scris o carte singur”. Mulțumesc Domnului care m-a ajutat ca aceste descoperiri ale mele să fie așternute pe hârtie și să ajungă în mâinile și inimile cititorilor dornici de a afla adevăruri noi și totuși vechi, găsite în Cartea Sfântă a lui Dumnezeu.

1. Întâlnirea mea cu Dumnezeu

Cuvinte pline de farmec îmi clocotesc în inimă, cuvinte de dragoste pentru Preaiubitul meu. Preaiubitul meu este Împăratul împăraților, Domnul domnilor, El a venit din cer să moară pentru mine, dar și pentru tine!!!

De El vreau să-ți vorbesc. Aș vrea să am o pană iscusită să-ți pot povesti mai bine de dragostea Lui, de Măreția Lui, de frumusețea și credincioșia Lui. Împărăția Lui nu este de aici, ea vine din cer, dar și cerul și pământul este al Lui, slăvit să-I fie Numele!

Vreau să urc în carul de luptă al lui Dumnezeu și, cu pana mea, să apăr Adevărul, ca Numele Lui să strălucească mai mult și mai mult, lumina Lui să ne lumineze pașii pe calea ce urcă spre cer.

Dacă „Domnul Dumnezeu ne-a iubit așa de mult, încât a dat pe Fiul Său preaiubit la moarte pentru noi” (Ioan 3:16) și, crezând în jertfa Lui, să avem viața veșnică – așa, iertat cum sunt acum – îmi rămâne un singur lucru: SĂ ASCULT DE EL ȘI SĂ NU MAI PĂCĂ-TUIESC. Ascultarea face mai mult decât jertfa (1Sam 15:22). Dumnezeu a fost așa de bun cu mine și, în aceste zile din urmă, m-a luminat prin Duhul Său Cel Sfânt, în privința unor adevăruri din Scriptură, care sunt noi pentru mine și, totuși, veșnice.

Bucuria mea este prea mare ca să tac și, prin Duhul Sfânt, am fost îndemnat să mărturisesc și să împărtășesc cu tine, acum, unul din aceste adevăruri descoperite.

Aveam 40 de ani în vara anului 1987, când am primit o invitație la o seară de rugăciune, acasă la pastorul pentecostal din orașul meu, Ocna Mureș. Știind că pocăiții puteau pleca mai ușor în SUA. În acea vreme, m-am gândit să accept invitația, să intru în mijlocul lor, ca să mă folosesc de ei, doar pentru a pleca în America.

Așa că, m-am dus la acea întâlnire, am mărturisit sincer intenția mea, dar acolo, prin acel pastor, Dumnezeu mi-a deschis ochii spre o altă țară – țara cea de Sus, țara cea Veșnică a Domnului nostru Isus Hristos.

La finalul întâlnirii ne-am rugat. Am rostit, după el, rugăciunea păcătosului. Duhul Sfânt m-a conștientizat de ceea ce mărturiseam cu gura. Cuvintele mi-au coborât în inimă, puterea Duhului Sfânt a coborât peste mine.

A fost ca o „întâlnire de gradul zero”. Simțeam prezența divină. Atunci și acolo am realizat că Dumnezeu există cu adevărat, că Domnul Isus nu este un mit sau o legendă. Eram cuprins de uimire, eram fericit și copleșit de iubirea lui jertfitoare. Am capitulat. Am căzut cu fața la pământ și am plâns mult. Mai întâi pentru rușinea păcatului, pentru durerea consecinței păcatului meu, ce a străpuns pe Domnul și Inițiatorul vieții. Am plâns și am cântat de bucurie că El, Domnul Isus, m-a iertat.

Duhul Sfânt mi-a dat, în acele momente, cuvinte de laudă și de mulțumire pentru Mântuitorul meu. Mi-a pus în gură o cântare în mod supranatural, atât cuvintele cât și melodia (până atunci nu fusesem niciodată într-o adunare creștină). Copleșit de puterea Duhului Sfânt, care turna din dragostea lui Dumnezeu peste mine, plângeam de bucurie și am jurat Domnului credință. I-am spus că Îl voi sluji și voi vorbi tuturor oamenilor despre El. Dar Satana, care totdeauna stă la pândă, și-a făcut și el lucrarea, nu m-a lăsat în pace nici pe mine și, așa plăpând în credință cum eram, m-a dus în derivă trei ani.

Slavă Domnului Dumnezeu, că El a găsit mijloacele de a mă readuce la picioarele crucii Domnului Isus și în Casa Lui de rugăciune.

În 1990 m-am întors în Biserica pentecostală, unde am primit încurajare și sprijin ca să îmi reiau viața de credincios, o viață nouă în Hristos. De data aceasta am luat în serios relația mea cu Dumnezeu și, Domnul, prin Duhul Sfânt, mi-a reaprins flacăra iubirii pentru El. Astfel, plin de râvnă, am intrat în lucrarea Lui cu toată ființa.

Am renunțat la meseria mea de asistent-farmaciant, pentru că am înțeles că Dumnezeu are nevoie de tot timpul meu pentru lucrarea Evangheliei.

Am fost evanghelist trei ani, apoi am fost hirotonit ca pastor, prin punerea mâinilor în 1993, de când slujesc ca pastor hirotonit. Prin harul Său, Domnul m-a folosit la plantarea a trei comunități pentecostale.

Am fost și sunt un propovăduitor și apărător al adevărilor Sfintelor Scripturi! Pe parcursul trăirii mele cu Dumnezeu, am văzut că, viața cu El, este o adevărată aventură și, cu cât ne apropiem sincer mai mult de El, ca să-L cunoaștem și să facem voia Sa (Coloseni 1:9-10), El ne descoperă noi și noi taine, așa cum ne-a și promis: „la vremea sfârșitului cunoștința va crește” (Daniel 12:4b).

2. O descoperire șocantă

Îmi amintesc foarte bine că, în urmă cu trei ani, într-o seară de vineri, împreună cu soția mea, făceam acasă studiu biblic individual. Deodată, soția mea a întrerupt tăcerea și m-a întrebat: „Când a fost menționată în Biblie schimbarea sâmbetei în duminică, ca zi de închinare?”

Vă mărturisesc sincer că, întrebarea ei, a produs în mine un șoc teribil, încât câteva clipe am fost blocat și nu am putut schița nici măcar o reacție, darămite să-i răspund. Nici să mă supăr nu am putut, câteva clipe... Doar câteva clipe, căci după ce m-am dezmeticit a urmat reacția firească – nu duhovnicească, a unui penticostal extrem de ofensat de cele auzite. Reacția mea a fost tipică unui om prea îndoctrinat, ca să admită punerea unei astfel de întrebări, darămite să fie dat și răspunsul. În loc de răspuns, soției mele, căreia, de regulă, îi spun „Iulia, dragă”, i-am zis:

„Soră, te rog să ții cont că vorbești cu un pastor penticostal; astfel de întrebări nu îți au rostul; cred că ești influențată de învățături străine și nu e bine.” A fost o reacție confesională, pentru că spirituală nu putea fi, o reacție de apărare, de tip „arici”.

Se pare că, cea mai ușoară metodă de apărare a unei doctrine, atunci când este cercetată, pusă sub semnul întrebării și ne este inconfortabil răspunsul, este să-i „îi înțepăm” pe căutătorii sinceri ai adevărilor sfinte și tainice din Scriptură. Așa am procedat și eu, fiind ofensat, nedumerit, tulburat și uimit de ce fel de gânduri îi trec prin cap soției mele.

Totuși, pentru că eram dator cu un răspuns biblic, atât ca pastor cât și ca preot în familie, am început să studiem împreună Scriptura, de la Geneza la Apocalipsa, cu obiectivitate și fără a ne folosi de surse extrabiblice.

Tema cercetării noastre era, să aflăm, când s-a desființat Sabatul zilei a șaptea de închinare și când s-a trecut la ziua întâi, duminica. Dacă Dumnezeu a schimbat această poruncă, unde

este menționată în Biblie? Versetul din Biblie, care a cercetat-o pe soția mea, a fost Ioan 14:15: „dacă mă iubiți păziți poruncile Mele”. Da, Doamne, Te iubim! Întrebarea care se pune: „Care porunci?” Este evident că este vorba de cele zece porunci. Oare Dumnezeu a schimbat o poruncă din cele zece, pe care El Însuși le-a scris cu degetul Sau? (vezi: Exod 31:18)

Vreau să menționez ceva foarte important, înainte să continui mărturisirea mea. Din clipa în care am devenit slujitor în biserica penticostală am asimilat în totalitate învățăturile bisericii, inclusiv închinarea duminicală. Am crezut că duminica, Ziua Învierii Domnului, a înlocuit ziua de odihnă lăsată de Dumnezeu de la facerea lumii. Am fost plin de zel în religia mea, la fel ca și Pavel și, pentru aceasta, când se ivea ocazia, în predici și în mărturii personale, cu vehemență îi combăteam pe sabatarieni. Ba până acolo am ajuns, că am împărțit tractate, cu un frate american, pentru a susține închinarea de duminică. Pentru mine, argumentul principal, că duminica este ziua de închinare, era faptul că Domnul a înviat în prima zi din săptămână, așa cum cred cei mai mulți creștini. Nimeni, dintre oameni, nu m-ar fi putut clinti din crezul meu. Am fost un credincios sincer, fără doar și poate, nu mă laud cu asta, nici nu mă disculp – Cel ce mă va judeca este Domnul. Vreau doar să mă fac credibil, așa cum și Pavel spunea: „prin arătarea adevărului, vreau să mă fac vrednic, să fiu crezut de orice cuget omenesc înaintea lui Dumnezeu” (2Corinteni 4:2). După ce am început să cercetez problema aceasta, în legătură cu ziua de închinare biblică, la scurt timp, nu mică mi-a fost surpriza, să îmi dau seama că tot ce am crezut până acum, în ceea ce privește porunca a patra din Decalog, s-ar putea să fie o eroare. Această descoperire a căzut peste sufletul meu așa cum au căzut cele două avioane peste turnurile gemene din New York. A început să se dărâme înăuntrul crezului meu doctrina infailibilă a închinării duminicale. Mi-a fost foarte greu să ies din dărâmăturile acestea. Sufletul meu n-a scăpat de durere, răni și zbcium, dar slavă lui

Dumnezeu că El a fost lângă mine și am scăpat fără urmări grave și fără să rămân în confuzie spirituală.

Domnul a fost atât de bun în acele zile, încât mi-a dat putere, lumină și pace, ca să pot înțelege pe deplin Scripturile. Am continuat să studiem Biblia, punându-ne întrebări, ca să găsim răspunsuri. În timpul cercetărilor noastre, Duhul Sfânt ne lumina tot mai mult din Scripturi – El nu ne lasă confuzi, când căutăm sincer răspunsuri la „de ce”-urile noastre.

Referitor la cele zece porunci, Domnul Isus a purtat un dialog cu un învățător al Legii: Matei 22:34-40, capitolul „Porunca cea mai mare”. Eu înțeleg din acest pasaj, că nici o poruncă nu este mai mare sau mai mică. În porunca iubirii se împlinește Legea și Proorociei din Romani 13:8,10.

Dragii mei, dacă nici o poruncă din Decalog nu și-a pierdut valabilitatea. „Legea este bună, dreaptă și sfântă”, spune Pavel – atunci de ce... unde... când... cum... și de către cine... porunca a patra a fost modificată, desființată? Neliniștea și tensiunea din sufletul meu mai persista, eram încă afectat de „sindromul Toma”.

Am făcut ca și Ghedeon, am cerut semne divine, am cerut intervenția Sa în mod miraculos, pentru că în mine mai erau încă rădăcini din convingerile mele anterioare despre Sabat, pe care numai Dumnezeu putea să mi le scoată pentru totdeauna. Îmi aduc bine aminte, că era într-o zi de vineri, când soarele apunea, ne-am așezat pe genunchi, eu și Iulia, și ne-am rugat Domnului, cerând intervenția Lui, să ne dea un semn dacă trebuie să ne închinăm în ziua de Sabat. A doua zi, sâmbătă, am stat toată ziua în casă în părtașie cu Domnul, făcând studii biblice, rugându-ne și lăudându-L pe Domnul.

În ziua următoare, duminică, eram în mașină, în drum spre biserică. La un moment dat, sora Stanca (care nu știa de frământările noastre), se întoarce către mine și spune: „Frate pastor, eu cred că trebuie să țin sâmbăta! De câteva săptămâni, orice vreau să fac sâmbăta nu îmi merge. Mi se strică prăjitura, mâncarea nu îmi iese, și mașina de spălat nu merge. Ieri dimineață (sâmbătă)

m-am trezit cântând: „Aceasta e, aceasta e Ziua Domnului”. I-am mulțumit Domnului că mi-a răspuns prompt. Apoi le-am mărturisit fraților din mașină și Stancăi: „Dumnezeu mi-a răspuns prin tine”. Am fost fericiți și ne-am încurajat unii pe alții.

Pentru încredințare, am mai cerut un semn. În săptămâna următoare, soția mea a primit un vis, din care am înțeles că trebuie să ținem Sabatul.

M-am întrebat: „De ce, Dumnezeu nu vorbește Bisericii Sale pentecostale, prin prooroci, ca să țină Sabatul? Este cunoscut faptul că, în Biserica pentecostală, există slujba de prooroc și operează în biserică cele nouă daruri de manifestare a Duhului Sfânt, conform Bibliei (1Corinteni 12:8-11 și v. 28). Poate că nimeni nu a întrebat așa ceva! Atunci am hotărât să merg la prooroc, ca să primesc răspuns direct din gura Domnului. Simțeam și mă temeam în inima mea că, foarte curând, mă voi confrunta cu o „reformă spirituală”.

Am mers la o întâlnire de rugăciune unde erau doi prooroci. Am pus cauza noastră înaintea Domnului.

Proorocul a vorbit în dreptul nostru și a spus: „Așa vorbește Domnul: Ceea ce a făcut Butucul, a făcut și Vița, la fel trebuie să faceți și voi, mlădițele”. Acesta a fost al treilea semn.

Nu cred că un alt profet, dacă ar fi întrebat cu privire la acest adevăr fundamental scripturistic, cu privire la Sabat, ar avea un alt răspuns, la subiectul prezentat în această lucrare, dacă pretinde că este călăuzit de Duhul lui Dumnezeu.

După această întâlnire memorabilă cu Dumnezeu, lucrurile au început să se clarifice în mintea și inima mea. Am fost copleșit de un sentiment de eliberare, pace și bucurie în urma căreia, îndoiala, neliniștea, confuzia, s-au risipit. Lăudat să fie Domnul pentru bunătatea și răbdarea Lui cu mine!

Dumnezeu a început apoi să îmi descopere, rând pe rând, adevăruri uimitoare, istorice și biblice, în ce privește când, cum și de către cine s-a făcut această schimbare – spărtură în cele zece porunci, punând ziua de odihnă, din ziua a șaptea, în ziua întâi a săptămânii.

În rândurile care urmează, vreau să fiu bine înțeles, că nu vreau să atentez la cugetul niciunui cititor ci, vreau doar să relatez sincer cum Dumnezeu, după ce mi-a reajustat credința și mi-a consolidat-o, m-a ajutat să urc pe scara credinței în odaia numită *Încredințare*. Încredințarea este credința care nu mai are nevoie de dovezi și atunci nici o forță potrivnică din lume, nici oamenii, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile ostile, nici o altă făptură nu vor fi în stare să te despartă de acel adevăr. Era chiar într-o zi de Sabat când ochii mei s-au oprit la pasajul din Isaia 58:13,14. Iar El a început să vorbească atât de duios sufletului meu: „Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă sâmbăta va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L, și dacă-L vei cinsti, neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nedându-te la flecării, *atunci* te vei putea desfăta în Domnul”.

Dragul meu prieten, vreau să îți destăinui că în momentul când am citit și am auzit șoapta blândă a Domnului Isus, am fost copleșit instantaneu de lacrimi fierbinți care curgeau șiroi din ochii mei. Erau lacrimi de mulțumire, de recunoștință, de pocăință, lacrimi pentru anii pierduți, lacrimi de bucurie că Domnul îmi vorbește și lacrimi pentru anii care vor veni. Aleluia! Aleluia Celui care este Același ieri, azi și în veci!

Pentru că ceva îmi spune că ești o persoană sceptică, dar cauți cu sinceritate orice noutate ce o poate oferi inepuizabila Carte a lui Dumnezeu, Biblia, vreau să îți adresez câteva simple întrebări. Răspunsul corect începe cu o întrebare corectă. Deci, să începem: Ești un urmaș al lui Hristos? Crezi în învățăturile Bisericii tale? Mergi regulat la biserică? Ai vreun dubiu cu privire la corectitudinea moștenirii religioase pe care ai primit-o? Nu ai nicio întrebare depus lui Dumnezeu? Nu cumva ți-ai învăluit ignoranța în hainele ascultării oarbe și, totuși, o numești spiritualitate? De unde știi că Dumnezeu a dorit să serbezi ziua în care El a înviat? Oricum, nu se poate pune problema că s-ar fi putut să nu învieze! Însuși Domnul Isus spune: „Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o

iau. Nimeni nu Mi-o ia cu sila ci, o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși...” (Ioan 10:17,18). El a cerut să comemorăm moartea Lui, nu învierea.

Este, poziția majorității, un criteriu pentru stabilirea adevărului pentru că majoritatea oamenilor vin să se închine duminică? Au, cei mulți, dreptate, doar pentru că sunt mulți? Populațiile globului sărbătoresc mai multe zile de odihnă:

- ♦ *evreii și o minoritate creștină* consideră că ziua de odihnă biblică este sâmbăta, ziua a șaptea a săptămânii, rămasă de la crearea lumii noastre (Geneza 2:3);

- ♦ *majoritatea creștinătății serbează* duminica, ziua întâi a săptămânii, ziua în care a înviat Domnul nostru Isus Hristos;

- ♦ *musulmanii*, care sunt foarte numeroși, după cum le-a poruncit Mahomed, serbează vinerea.

Stăruiește legitima întrebare: Care este adevărata zi de odihnă pentru creștini, sâmbăta sau duminica? Cum au ajuns creștinii să gândească și să practice atât de diferit religia lor, în legătura cu ziua de odihnă? Ce ne învață Sfânta Scriptură, care este adevărul? Martin Luther spunea: „Biblia și numai Biblia!” – sper că vei spune „Amin!”

În rândurile care vor urma, vreau să aduc dovezi biblice și istorice, care pe mine m-au ajutat mult să primesc răspunsurile la întrebările mai sus menționate. Când, în cercetările mele, am purtat dialoguri cu multe persoane pe tema Sabatului, am primit răspunsuri care arătau ignoranța acelor persoane. De exemplu, unii și nu puțini, afirmă că *Sabatul* este un „semn” doar pentru evrei: „Le-am dat Sabatele Mele ca să fie un *semn* între Mine și ei pentru ca să știe că Eu sunt Domnul care-i sfințesc” (Ezechiel 20:12). Dar, tot Cuvântul Domnului, ne dă răspunsul clar că Dumnezeu nu este exclusivist –părtinitor.

Sabatul urma să fie adoptat ca zi de odihnă și de neamuri, de străini, cum spune în Isaia 56:6-8: „Și pe *străinii* care se vor lipi de Domnul ca să-L slujească și să iubească Numele Domnului, pentru

ca să fie slujitorii Lui și pe toți cei ce vor păzi Sabatul, ca să nu-l pângărească și vor stărui în legământul Meu, îi voi aduce la muntele Meu și îi voi umple de veselie în casa Mea de rugăciune...”

O altă dovadă că Sabatul a fost făcut pentru toți oamenii este Marcu 2:27,28: „Domnul Isus a zis: Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat așa că, Fiul omului este Domn chiar și al Sabatului”. Cine poate susține că numai evreul este om?! Deja aceste două argumente biblice ar trebui să te pună pe gânduri, cum m-au pus și pe mine. Este bine să știi că Sabatul a fost făcut pentru Adam și Eva, pentru contemporanii Domnului Isus și pentru noi, creștinii mileniului trei, care așteptăm venirea Domnului nostru Isus Hristos, Domnul vieții.

Stimatul meu prieten, nu mă aștept ca îndoiala ta să dispară rapid în chestiunea aceasta, pentru că ar însemna să pun punct confesiunii mele. Dar n-o fac, pentru că am multe dovezi, pe care vreau să le împărtășesc cu tine și știu că îți vor fi de mare folos.

Să analizăm textul biblic Matei 24:20: „Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna și nici într-o zi de sâmbătă”. Domnul Isus avertizează pe creștini să părăsească Ierusalimul; le-a dat sfaturi profetice, care erau în legătură cu războiul iudeo-roman, cu asediul și cucerirea Ierusalimului, de către generalul roman Titus, în anul 70 după Hristos.

Creștinii, potrivit avertizărilor Mântuitorului, au părăsit teatrul de luptă al Ierusalimului. Ei au ascultat de sfatul dat, adică s-au rugat, și răspunsul a venit. Evenimentul a avut loc toamna și nu iarna și într-o zi de joi și nu sâmbătă când toți erau adunați în templu. Acest sfat al Domnului ne transmite un mesaj foarte clar nouă, celor de azi, și anume: la 40 de ani după înălțarea Sa la cer (în anul 70 d. Hr.), creștinii aveau indicație expresă să serbeze Sabatul, Sâmbăta!!! Altfel, ce rațiune ar fi avut acest avertisment? De ce să se roage sâmbăta, dacă ei ar fi trebuit să se adune duminică?

Iată un pasaj din Scriptură, care aduce lumină în problema dezbătută, Efeseni 3:6: „...neamurile sunt împreună moștenitoa-

re cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Hristos Isus, prin Evanghelia aceea.”

Cred că ai dedus ce vreau să îți arăt - noi, neamurile (creștinii zilelor noastre), alcătuim un singur trup cu evreii, deci, este logic și biblic, să avem parte împreună cu ei de făgăduințe dar, și de aceleași îndatoriri. Capul este Hristos, Biserica, trupul, este unul, comanda este una și mădulele trupului trebuie să lucreze în unitate. Deci ce facem noi, rupem biserica în două? Una a evreilor și una a neamurilor? Domnul nostru Isus Hristos nu a lăsat niciodată să se înțeleagă că s-a modificat porunca a patra. Toți suntem fiii lui Avram. Iată semnul apartenenței fiilor lui Avram: „Acesta va fi între Mine și copiii lui Israel un semn veșnic; căci în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul, iar în ziua a șaptea S-a odihnit și a răsuflat” (Exod 31:13-17).

Privind retrospectiv, la începutul Bisericii, vedem că fundamentul Bisericii are la bază iudaismul, de unde s-a scos Legea jertfelor, pentru că Domnul Isus Hristos a fost sfârșitul legii ceremoniale (a jertfelor) – El fiind Jertfa deplină și totală pentru întreaga omenire. Legea ceremonială (a jertfelor) nu este totuna cu Legea morală – cele zece porunci, care au continuat să călăuzească pe creștini, arătându-le dacă trăiesc sau nu în păcat. Cartea Legii este oglinda creștinului care ne arată unde am păcătuit, iar sângele Domnului nostru Isus Hristos este „detergentul” care ne spală și necurățește de toate păcatele, acesta este harul, marele har, pe care Dumnezeu ni l-a oferit prin jertfa Fiului Său.

Deci, ce să facem, să păcătuim că avem har? „Nicidecum, zice Pavel, blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrurile scrise în Cartea Legii ca să le facă”. (Galateni 3:10b).

Prin credință avem pe Isus Hristos, avem Duhul Sfânt, suntem deasupra Legii și, toate aceste lucruri scrise în Cartea Legii, le împlinim pentru că sunt scrise și în inima noastră de Mântuitorul nostru, pe care Îl urmăm și Îl iubim.

Din surse istorice se știe că primii creștini au continuat să țină Sabatul până în secolul al V-lea, când persecuția lor a atins cote maxime. Vrajmașii Sabatului, care acuză pe Isus că ar fi încălcat Sabatul, se află în alianță cu fariseii din vechime, care nu luptau numai contra Sabatului ci, și împotriva Domnului Sabatului. „Eu sunt Domn chiar și al Sabatului” (Matei 12:8). Dar, dragul meu cititor, trebuie să știi cu siguranță că AUTORITATEA DIVINĂ este legată de ziua de odihnă stabilită de Dumnezeu, ziua a șaptea.

De aceea apără Domnul Isus Sabatul – autoritatea lui Dumnezeu este în joc! Domnul Isus nu a desființat Sabatul, ci El L-a dezlegat de îngrădirile pe care le adăugaseră preoții și fariseii. Însuși Domnul Isus a spus: „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc.” (Matei 5:17).

Foarte mulți creștini, teologi moderni, susțin iresponsabil (așa am fost învățat și eu), nu numai că Isus a călcat Sabatul dar, că și Dumnezeu Tatăl îl calcă folosindu-se de versetul: „Tatăl meu lucrează și Eu de asemenea lucrez.” Oare este biblică o asemenea susținere? În primul rând, trebuie știut că lucrarea săvârșită de Tatăl și Fiul este pentru binele omenirii, pentru binele întregului univers, este o lucrare de binefacere și, pe baza acestui principiu, este îngăduit și chiar recomandat a face bine chiar și în Sabat! De aceea, fiecare muritor trebuie să înțeleagă cuvintele clare ale Mântuitorului: „Sabatul a fost făcut pentru om și nu omul pentru Sabat”. Este o sfidare și o profanare fără limite ca un muritor, cu logica lui infirmă, să Îl tragă la răspundere pe Dumnezeul Cel veșnic, „Singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină, de care nu poți să te apropii, pe care niciun om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea, și care are cinstea și puterea veșnică! Amin!” (1Timotei 6:16).

Stimați oameni, este nevoie de respect suprem, de teamă sfântă, de precauție, de prudență din partea teologilor, când vor să se pronunțe în probleme teologice, pentru că mii de oameni sunt influențați în crezul lor, cu consecințe duhovnicești, nefolositoare, dezastruoase, prezente și veșnice.

3. Istoria ne vorbește

Acum, cu îngăduință și răbdare, te-aș ruga, stimatul meu prieten, să privești la dovezile istorice, pe care vreau să le înșir în fața ochilor tăi. Atâta vreme cât apostolii s-au aflat în mijlocul Bisericii, lumina Evangheliei, în puritatea învățăturilor ei, a rămas neschimbată. Dar, a urmat a doua generație de creștini, puțin îndepărtați de învățăturile Domnului Isus și ale apostolilor. Biserica era vulnerabilă la primejdia compromisului și a popularității, puțin înclinată să cocheteze cu lumea păgână. Nu a mai trecut mult timp până ce apostazia a năvălit în Biserică, sub forma unor ritualuri și ceremonii păgâne, cu care Pavel și Petru nu ar fi fost de acord niciodată. Dumnezeu ne-a arătat prin proorocul Daniel că apostazia va intra în biserică: „El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Prea Înalt, va asupra pe sfinții Celui Prea Înalt și se va încumeta să schimbe vremile și Legea” (Daniel 7:25).

Aș vrea să te întreb, prietene, ce poruncă din Legea Lui Dumnezeu se va încumeta Satan să schimbe? Cea care privește ”vremile”. Este foarte clar răspunsul, pentru orice cercetător sincer al Bibliei, că Sabatul avea să fie ținta apostaziei!!!

Te invit, încă puțin, să facem o incursiune în trecut, să lăsăm secolele să își spună povestea, crede-mă, nu vei regreta. Ne vom întoarce în istorie, la primii scriitori creștini, pentru a afla evenimentele care au urmat în Istoria Bisericii. Pătrunderea apostaziei a fost rezultatul unui complex de factori.

Un prim factor, timpuriu, a fost revolta iudaică dintre anii 132-135 după Hristos, condusă de Bar Kochba. Ca urmare a acestei răzvrătiri, în întregul Imperiu roman, evreii au fost priviți cu ură și dispreț și au fost aspru persecutați. Ca să nu fie loviți de persecuții, vedem cum creștinii s-au străduit să se desprindă de evrei. Deoarece, prin păzirea Sabatului, creștinii dintre neamuri erau confundați de romani cu evreii, au început să neglijeze și să minimalizeze voia obligațiile legate de păzirea Sabatului. Persecuția a fost numai

unul din factori; adevărata evlavie a început să se stingă foarte curând, apostazia s-a manifestat în modul cel mai deschis. Biserica romană, așa zisă „apostolică”, era nerăbdătoare să aibă avantajele lumesti și a acceptat compromisul cu păgânismul. În modul cel mai impertinent, a introdus în biserică obiceiurile păgâne (ex. ritualurile morților), făcându-i astfel pe păgâni să se simtă „ca acasă” în bisericile creștine (la fel se întâmplă și astăzi în multe biserici!). S-a pus întrebarea: „De ce să nu preluăm ziua de veselie a păgânilor, duminica, sub motivul că, și noi, creștinii, ne bucurăm, că Domnul Isus a înviat în ziua întâi a săptămânii?” Oare a hotărât Dumnezeu lucrul acesta sau capii Bisericii de atunci?

Protestanții, în dorința de întoarcere la creștinismul primar, au reconstituit închinarea la chipuri cioplite și icoane, iar pe baza poruncilor lui Dumnezeu (porunca a doua), mai întâi, au refuzat închinarea la acestea.

Într-un mod paradoxal, majoritatea protestanților au continuat să îmbrățișeze închinarea duminicală, în opoziție flagrantă cu porunca a patra.

Duminica, prima zi a săptămânii, fusese adorată de închinătorii soarelui de foarte multă vreme. În această zi se desfășurau cele mai frenetice procesiuni în cinstea Soarelui!!! Deci, se punea întrebarea: „De ce să nu aducem duminica în biserică și, odată cu ea, și pe păgâni?”. Așa a început să se păteze puritatea bisericii, cu toate avertizările date de Domnul Isus și de apostolii Bisericii și, procesul acesta de ruinare, continuă și astăzi. Un alt factor, foarte important în declanșarea apostaziei, a fost apariția pe scena lumii a unui om cu mare autoritate în Imperiul roman, împăratul Constantin cel Mare. El a fost omul care a sesizat oportunitatea acestui moment și a folosit ocazia, pentru a emite decretul necesar schimbării zilei de închinarea Bisericii, din ziua a șaptea a săptămânii – sâmbăta, în ziua întâi a săptămânii – duminica. Mai întâi trebuie să știți că el a surprins lumea, declarând că s-a convertit la creștinism. Surpriza a fost atât de mare, încât creștinii l-au

denumit „omul providențial” și ascultau orbește de el, deși nu s-a botezat decât pe patul de moarte! În anul 312 d. Hr., Constantin a trecut la credința creștină și a continuat să dețină funcția Pontifex Maximus (mare preot păgân). În urma întrevederii dintre Constantin și Licinius de la Mediolanum (februarie-martie 313 d. Hr.), este promulgat „Edictul de la Milano”. Textul acestui edict este dat de Lactanțiu în latină și de Eusebiu de Cezareea în greacă. De fapt, este o scrisoare adresată de Licinius guvernatorilor provinciilor controlate de el, prin care le cerea să înceteze orice persecuție asupra creștinilor, iar proprietățile confiscate să fie imediat returnate. Scrisoarea nu consfințește creștinismul ca religie de stat și nici nu-l angaja personal pe Licinius în credința creștină. Imediat ce a venit la putere, Constantin a pus capăt persecuțiilor creștinilor în teritoriile sale, impunând nu numai toleranța, ci și restituirea bunurilor creștinilor.

Dar Constantin nu era pregătit să devină creștin. Monedele bătute în această perioadă, dovedesc devoțiunea sa față de Marte, apoi din ce în ce mai mult față de Apollo, venerat ca Sol Invictus. La scurt timp după cucerirea Romei, Constantin le-a trimis episcopului de Cartagina și proconsulului Africii niște scrisori din care reieșea faptul că el susținea religia creștină: subvenționa Biserica creștină din fonduri publice, scutea clerul de obligații publice și, astfel, se considera slujitorul lui Dumnezeu. În același timp era adept al neoplatonismului (filozofie greacă păgână opusă total creștinismului), dar, și mai grav decât atât, el a pus la cale câteva crime în familia sa (conform Enciclopediei Wikipedia): în anul 326 d. Hr., Constantin a ordonat execuția fiului său mai mare, Crispus. Ordinul a fost îndeplinit de Pola, în Istria. În același an, la scurt timp după moartea lui Crispus, Constantin a omorât-o și pe soția sa, Fausta, după o căsnicie de 19 ani. Atât Crispus cât și Fausta au primit *damnatio memoriae*, adică numele lor au fost șterse din inscripțiile și înscrisurile publice. În 325 d. Hr., Licinius (cumnatul lui Constantin) este executat la Tesalonic.

În anul 321 d. Hr., pe 7 martie, Constantin a emis edicte pentru sărbătorirea regulată a zilei soarelui în întreg imperiul. Conciliile se întruneau la convocarea lui.

Dragul meu prieten, ți-ai pus întrebarea de ce era nevoie ca împăratul Constantin cel Mare să dea decretul duminical dacă creștinii ar fi ținut duminica în primele trei secole? Pentru păgâni?! Nicidecum, ei oricum se închinau duminica! Deci, decretul țintea special pe creștinii din biserica Domnului Isus.

Edictul lui Constantin a constituit prima *Lege duminicală* cunoscută în istoria lumii. În fața acestei legislații, Biserica a avut de făcut o mare alegere:

1. să rămână lângă Sabatul Biblic și să fie persecutată în continuare;
2. să urmeze, cu supunere, edictul imperial și să se bucure de privilegii.

Astfel creștinii au avut de ales între :

1. Dumnezeu lui Constantin, Apollo (zeul soare), cu închinarea de duminică – Dies Solis (Ziua soarelui) și
2. DUMNEZEUL CREAȚIUNII, cu ziua Sa de odihnă, Sabatul – sâmbăta, ziua a șaptea!

Să aleagă, adică, între hotărârea lui Hristos și hotărârea lui Constantin. Spre rușinea lor, creștinii, cu o iresponsabilitate gravă, au înclinat spre Constantin și au compromis Adevărul lui Dumnezeu. Biserica „creștină” a devenit în curând numeroasă, populară, puternică, impozantă, bogată dar, din păcate, apostaziată!!!

Dragul meu, cititor al acestor rânduri, sunt convins că nimeni până acum nu ți-a vorbit despre aceste realități sumbre. Mă aștept să fii foarte șocat de cele aflate până aici, așa cum am fost și eu și am toată nădejdea, că vei face ce am făcut și eu, adică, te vei opri o clipă – nu-i așa că ți s-a tăiat respirația la o astfel de descoperire?! Poate, vei spune ceva asemănător spuselor mele:

„Doamne, atâta timp m-am închinat Ție, ca bun creștin, într-o zi pe care am considerat-o Sfântă, rânduită de Tine și, când colo, aflu că este o zi rânduită de un *om* idolatru, fie el chiar împărat sau *Pontifex Maximus*... Doamne, iartă-mă, Doamne, sunt uluit, indignat, sunt trist, că s-a putut întâmpla așa ceva cu mine și cu mulți din biserica ta. Doamne, te rog, fie îndurarea și mila Ta peste noi, ajută-ne să ascultăm mai întâi de Tine”.

Acum, te rog, ascultă-mă cu atenție, creștinule sau oricine ai fi tu! Eu, când am aflat acest mare adevăr care a fost tănuțit și pervertit, am rămas foarte uluit, consternat, indignat și foarte trist: uluit, pentru că era ceva prea evident și totuși atât de bine ascuns; consternat, pentru această apostazie; indignat pe cei care, de la începuturile Bisericii Domnului și până azi, au tănuțit acest adevăr sfânt și au închis ochii la această contrafacere a poruncii a patra din Decalog; trist, pentru milioanele de creștini care, și astăzi cred într-o rânduială omenească, nesocotind porunca a patra, din cele zece porunci, așa cum afirma Domnul Isus în Matei 15:9 și Marcu 7:7,9,13.

Aș vrea să fac doar o ultimă remarcă referitor la acest Edict imperial al lui Constantin: Enciclopedia Britanică explică: „Constantin cel Mare a făcut prima lege pentru o mai bine ținere a Zilei Soarelui”. Eusebiu (sec. IV), episcop catolic de Cezareea spunea: „El a hotărât ca Ziua Soarelui (Dies Solis) să fie ținuta regulat în întregul Imperiu roman. Toate lucrările prevăzute să fie făcute în cursul săptămânii, inclusiv în Sabat.”

Tot Eusebiu spunea ceva foarte șocant: „Noi, (Biserica Catolică) am transferat Sabatul pe duminică, pentru că este mai convenabilă, mai oportună și mai de cinste decât Sabatul zilei a șaptea.

Dumnezeu se pronunțase de mult că ziua a șaptea, sâmbăta, este mai de cinste pentru El. Eusebiu avea o altă părere. Cine are dreptate?

Amintindu-ne despre afirmațiile impertinente ale lui Eusebiu, este bine să aflăm, dragul meu suflet, care a fost rolul Bisericii Catolice în ce privește mutilarea Decalogului, desființând porunca a patra.

Dacă aparții cumva Bisericii Catolice sau altei confesiuni, te rog, să nu te simți ofensat; trebuie să accepți faptul că Scripturile sunt pline de principii sfinte, care implică responsabilitate din partea noastră, care trebuie împlinite, pentru a beneficia de promisiunile lui Dumnezeu, fără ca prin aceasta să anulăm Harul și să promovăm mântuirea prin Lege (fapte). Harul nu anulează asumarea responsabilității noastre. Într-adevăr, dragostea lui Dumnezeu este necondiționată, însă favoarea și binecuvântările Sale nu sunt.

Sper, că mai dorești, să continui să citești această cărticică și să mă urmărești până la capăt. Haide, să facem o incursiune în Roma antică, a secolului II. Pe când era Biserica încă persecutată, la sfârșitul secolului al II-lea, episcopul de Roma, Clement Romanul, își asumase deja poziția de conducător între creștini și cerea ascultare față de hotărârile Scaunului de la Vatican.

Biserica din Roma a fost instrumentul în adoptarea zilei întâi a săptămânii (duminică), ca zi de odihnă. Episcopul Eusebiu a venit cu ideea că Hristos a transferat Sabatul zilei a șaptea, pe duminică (ziua întâi a săptămânii), dar nu a putut aduce, nici măcar o probă biblică, în sprijinul afirmației sale. Nici nu ar fi putut, pentru că nu există!!!

Pentru câteva secole, cele două sărbători săptămânale, au fost respectate în creștinătate, punându-se din ce în ce mai mult accent pe ziua duminicii și ignorându-se ziua Sabatului, sâmbăta. Iată cum descrie un mare istoric ecleziastic al erei creștine, Augustus Neander, noua situație a Bisericii: „Sărbătoarea duminicii, la fel ca unele sărbători, a fost totdeauna numai o rânduială omenească și a fost departe de intenția apostolilor, să instaureze o nouă poruncă divină în această privință. A fost departe de ei și de Biserica apostolică primară să transfere principiile privitoare la Sabat, asupra duminicii. Neander spunea: „Astfel, Zeul Soare, al ultimilor cezari, a cedat locul său, în calendar, Mântuitorului creștinilor, încât Ziua Soarelui – *Dies Solis*, din săptămâna astrologică, a devenit duminica creștinilor, Sărbătoarea Învierii.”

La fel menționează Augustino Poiră, un scriitor portughez, specializat în cultul lui Mithra. El scrie: „Prima zi a fiecărei săptămâni, duminica, era consacrată lui Mithra, din timpuri îndepărtate, așa cum afirmă mulți scriitori. Deoarece soarele era adorat ca Dumnezeu Domnul, *par excellence*, duminica ajunsese să fie numită Ziua Domnului, așa cum și creștinii au numit-o mai apoi. Deci, putem trage concluzia clară că sărbătoarea duminicii, ca multe alte sărbători, a fost o rânduială pur omenească, care apoi a devenit tradiție a Bisericii creștine, până în zilele noastre.

Dar, aceste tradiții și edicte impuse de Constantin și Biserica Catolică, nu au rămas inviolabile, pentru că a venit timpul lui Martin Luther și odată cu el – Reformațiunea!

Adevăruri care au fost mult timp ascunse, au fost redescoperite, unul câte unul! Biserica Catolică a ridicat tradiția la același nivel cu Scriptura sau chiar mai presus de Sfânta Scriptură!!!

Așa că, atunci când Luther a declarat: „Biblia și numai Biblia este norma credinței și a vieții”, el a aruncat o „bombă” în gândirea vremii sale. Poate a venit momentul ca, și pentru generația de astăzi, să fie aruncată o „bombă” spirituală pentru redescoperirea adevărului de mult uitat, despre adevărata zi de închinare. Cu modestie, aș încerca să fac din această cărticică o „grenadă spirituală”, care să nu producă răni și suferințe sufletești ci, doar să cutremure, să trezească, să ilumineze cugetele celor care vor fi atinși de „schijele” acestei mărturii, poate stângace, poate plictisitoare.

Este momentul să definim ce înțelegem prin ‘tradiție’, pentru că este un cuvânt foarte des folosit în mediile religioase și nu numai. Tradiția, în creștinism, cuprinde decretele, hotărârile, legile, regulamentele și interpretările pronunțate de sinoade și lideri religioși pentru Biserică.

Aș vrea să îți mai arăt câteva lucruri foarte importante pe care, un bun creștin, trebuie să le știe. Iată o parte din argumentele, pe care le aduce „Biserica mamă”, pentru a justifica schimbarea zilei de odihnă, din ziua a șaptea, în ziua întâi a săptămânii:

Conciliul de la Trent ♦ În toată istoria Bisericii nu a existat un conciliu atât de important; el s-a desfășurat cu întreruperi vreme de optsprezece ani, începând cu luna martie, 1545. Problema dezbătută a fost următoarea: „Putem apăra Tradiția Bisericii în fața principiului *Biblia și numai Biblia?*”. Era o întrebare cu privire la cine are AUTORITATE. Întrebarea a fost dezbătută ani în șir (dragul meu cititor, îți reamintesc ca era perioada Reformei lui Luther). În cele din urmă, la deschiderea ultimei sesiuni a Conciliului, din 18 ianuarie 1562, orice ezitare a fost depășită. Arhiepiscopul romano – catolic de Reggio a ținut o cuvântare în care a declarat pe față: „*Tradiția este mai presus decât Scriptura*”, astfel „*autoritatea Bisericii nu poate fi subordonată Scripturilor pentru că Biserica a schimbat Sabatul în duminică și nu prin porunca lui Hristos, ci prin propria autoritate*”. Așadar Sabatul, ziua slăvită din Lege, a fost schimbată în duminică, cu denumirea de „Ziua Domnului”, prin autoritatea Bisericii.

Biserica Catolică distrusese unul din preceptele Legii lui Dumnezeu și făcuse acest lucru pe baza Tradiției!!! Ce dezolant este să auzi așa ceva! Vezi, stimate cititor, ce s-a întâmplat cu Sabatul?! Prietenii mei, analizând un subiect atât de important, trebuie să fim cât se poate de atenți și răbdători. Poate spui: „ajunge, ce-i mult, nu-i sănătos!” Da, am auzit și eu o astfel de afirmație și nu o dată. Dar, îți spun că, pentru viața ta duhovnicească, dezbaterile expuse îți vor aduce *sănătate*, de aceea, mă străduiesc din toată inima, să mă fac credibil.

Declarații ♦ Declarații autentice și verificabile, în legătură cu rolul nefast al Bisericii Catolice, care s-a încumetat să se atingă de cele zece porunci conform proorociei din Daniel 7:25:

1. William Frederick, în cartea sa *Three prophetic days* spune: „În perioada aceasta a fost necesar ca Biserica să adopte ziua păgânilor ori să determine pe păgâni să-si schimbe ziua de închinare. Să se schimbe ziua păgânilor, ar fi fost o jignire și o piatră de poticnire pentru ei, așa că Biserica avea să-i câștige mai bine pe păgâni și-

nând ziua lor!” Aceasta da Biserică! Este cutremurător, că s-a putut propune un motiv atât de superficial, totuși așa s-a întâmplat.

Adevărul teribil este că Sabatul Domnului Isus Hristos a fost sacrificat în fața zeilor, renumelui, compromisului, puterii politice și bogăției.

2. *Enciclopedia Catolică*, vol. IV, pagina 153, scrie: „Biserica Romano – Catolică, după ce a schimbat ziua de odihnă din Sabatul zilei a șaptea în prima zi din săptămână, a făcut așa încât porunca a treia (potrivit numărătorii catolice a poruncilor) să se refere la duminică, drept ziua care să fie sfințită, ca zi a Domnului.”

3. Cardinalul catolic, Gibbons, spune: „Puteți să citiți Biblia de la Geneza la Apocalipsa și nu veți găsi nici un rând care să aprobe sfințirea duminicii. Scripturile cer păzirea religioasă a sâmbetei, zi pe care noi nu o sfințim niciodată.” Acesta da, cardinal!!! Câtă impertinență, câtă trufie se găsește în această declarație! Greu de crezut că un „lider creștin” poate rosti astfel de cuvinte grozave, fără să țină cel mai mic cont de Dumnezeu Cel Atotputernic, fără să se teamă de mânia justificată a Domnului. Totuși, un astfel de om și mulți alții ca el, prin această erezie, declarată pe față, ține și astăzi în întuneric milioane de creștini.

4. A. Smith, cancelar al Arhidiecezei de Baltimore, într-o scrisoare adresată unui cardinal, spune: „Dacă protestanții vor să urmeze Biblia, ar trebui să se închine lui Dumnezeu în ziua de Sabat. Păzind duminica, ei urmează o lege a Bisericii Catolice.”

5. Alexander Campbell, în cartea *The Christian Baptist*, volumul I, 2 febr. 1824, spune: „Poate spune cineva că ziua a șaptea a fost schimbată de Dumnezeu? Când? Unde? Nimeni nu poate spune aceasta. Niciodată nu a fost schimbată și nici nu putea fi, doar dacă creațiunea s-ar repeta!”

Pentru mine aceasta a fost o declarație frumoasă care mi-a uns sufletul.

4. Scripturile ne vorbesc

Dacă dragostea ta pentru Domnul Isus și adevărul Lui este reală – și cred că este reală – vreau să îți arăt care este așa zisul „support” biblic pentru păzirea duminicii. Dacă ești direct interesat, atunci urmează-mă!

Învierea și arătările lui Hristos

Învierea și arătările lui Isus Hristos în prima zi a săptămânii constituie, după părerea Papei și a altor teologi evanghelici, justificarea biblică fundamentală, pentru originea închinării din ziua de duminică. Studiind cele patru Evanghelii, vom găsi șase din opt referințe la ziua întâi a săptămânii. Dacă veți citi cu atenție Matei 28:1-7; Marcu 16:1-7; Luca 24:1-6; Ioan 20:1-9,12 și v. 26, nu veți găsi nici o aluzie la schimbarea zilei de odihnă.

Autorii celor patru Evanghelii nu arată că Domnul Isus sau apostolii ar fi legat Învierea de ziua de odihnă.

În rapoartele din Evanghelii despre Înviere nu există afirmații conform cărora, marele eveniment al Învierii lui Hristos, trebuie să fie comemorat într-o zi deosebită a săptămânii, în care aceasta a avut loc. Ba mai mult, în scrierile Noului Testament, prima zi a săptămânii nu este numită niciodată Ziua Învierii. Acesta este un termen care și-a făcut apariția mai târziu, în secolul al IV-lea. De aceea, a spune că duminica a fost păzită pentru că Isus a înviat în acea zi, așa cum afirmă un scriitor creștin S. V. M. C. Costland, este, în realitate, o *petitio principii* (o eroare de logică), în care o premisă este presupusă a fi adevărată fără justificare. Dacă Domnul Isus ar fi dorit să se comemoreze ziua învierii Sale, El ar fi optat pentru a face din această zi un memorial. Dar, niciuna din cuvântările Domnului, nu descoperă intenția de a comemora ziua învierii Sale.

Instituțiile biblice, precum Sabatul, Botezul și Cina Domnului, toate își au originea într-un act divin, care le stabilește. Dar nu

există nici un act divin de felul acesta pentru instituirea unei duminici săptămânale sau duminici anuale de Paște, ca memorial al învierii.

Tăcerea Noului Testament cu privire la problema aceasta este foarte importantă și de necontestat! În Noul Testament nu este nicio duminică a Paștelor. Este un consens al cercetărilor Sfințelor Scripturi aproape unanim că, timp de cel puțin un secol după moartea Domnului Isus, Paștele a fost sărbătorit, nu în Duminica Paștelor, ca sărbătoare a învierii, ci pe data de 14 Nisan (independent de ziua săptămânii), ca o celebrare a suferințelor, a sacrificiului ispășitor și apoi a învierii lui Hristos. Respingerea calculării Paștelui iudaic și adoptarea, în schimb, a Duminicii Paștelor s-au desfășurat după perioada apostolică a Bisericii primare și este atribuită înclinației de a se desprinde de iudaism și dorinței de a evita chiar și asemănarea cu iudaismul.

Am menționat și vreau să reafirm – cei patru evangheliști nu arată că Iisus ar fi pus Învierea în legătură cu ziua de odihnă. În Ioan 20:19 găsim pe ucenici adunați cu ușile încuiate. S-ar putea afirma, la prima citire: „Iată începutul sărbătoririi Învierii Domnului în ziua întâi a săptămânii!”. Evanghelistul Ioan însă, precizează: „în seara aceleiași zile, cea dintâi a săptămânii, pe când ușile locului unde erau adunați ucenicii erau încuiate, de frica iudeilor, a venit Iisus, a stătut în mijlocul lor și le-a zis: „Pace vouă”.

Dragul meu prieten, a fost aceasta o serbare în cinstea învierii? Hotărât, nu! Chiar și o gândire și o logică mai greoaie ar spune la fel, pentru că ucenicii tot nu pricepeau că, după Scriptură, Isus trebuia să învieze din morți (Ioan 20:9). Ziua învierii a trecut pe lângă micul grup înfricoșat al apostolilor, fără ca ei să realizeze ce se petrecuse (nu pricepeau). Atunci, pune-ți această întrebare: cum ar fi putut ei să sărbătorească ceva ce nici măcar nu înțelegeau. Această întrebare cere un răspuns matur, onest și fără echivoc de la adoratorii duminicii.

Prima vizită a Domnului a fost în seara zilei întâi a săptămânii, după înviere, iar a doua, după opt zile (Ioan 20:26) adică, ziua a doua a săptămânii următoare, luni. Rezultă din vreunul din aceste texte vreo rațiune pentru care Sabatul creațiunii să nu mai fie respectat? Categoriec, nu! Reiese din aceste texte ideea că ziua întâi, duminica, trebuie să devină Sabatul Nou Testamental? Evident, nu. Atunci, unde este textul biblic din care să aflăm acest adevăr? Este foarte clar că niciunul din cei patru evangheliști nu ne-au furnizat proba pe care o căutăm. Ei știau mai bine decât toți teologii care au urmat timp de douăzeci de secole, pentru că ei au fost acolo.

Al șaptelea text despre ziua întâi se află în Fapte 20:7-12, unde se relatează despre o adunare ocazională, de rămas bun, a apostolului Pavel cu credincioșii din Troa, după o rămânere de șapte zile în această cetate. Este singurul loc unde se vorbește despre o adunare ținută în ziua întâi a săptămânii.

Luca precizează că ucenicii erau adunați în întâi zi a săptămânii, întâlnirea prelungindu-se până la miezul nopții. S-ar putea afirma pe baza acestei singure ocazii că apostolul Pavel și creștinii pe care îi păstorea, deja serbau duminica. Ceva însă nu este clar și vom vedea ce. Când a avut loc de fapt această adunare? La prima vedere a fost duminica seara. După calendarul roman și inclusiv al nostru, adunarea ar fi avut loc în noaptea de duminică spre luni, însă scriitorii creștini ai Noului Testament foloseau numai calendarul iudaic, adică cel biblic. Calendarul nostru nu era în vigoare, pentru că nu fusese inventat încă. În timpurile biblice, ziua începea cu apusul soarelui și se încheia la următorul asfințit, așa cum este scris în Levitic 23:32.

Începutul zilei naturale deci, era seara, partea întunecoasă a zilei. Acest lucru este extrem de important pentru înțelegerea Bibliei. Numai când înțelegem acest amănunt, afirmațiile din Geneza 1capătă sensul corect. „A fost o seară, apoi o dimineață, aceasta a fost ziua întâi.” (Geneza: 1:5,8,13,19,23,31). Atunci, potrivit împărțirii biblice a timpului, adunarea din Troa s-a prelungit

în noaptea de sâmbătă spre duminică (sâmbătă seara, în limbajul nostru curent, adică a fost în continuarea zilei de Sabat). Traducătorii versiunii engleze New English Bible au înțeles exact ce a vrut să spună Luca, traducând: „Sâmbătă seara, când eram împreună...” (Fapte 20:7). La fel traduce Biblia de Blaj (1795): „Iară într-o una din sâmbete, adunându-se ucenicii să frângă pâinea, Pavel vorbea cu ei vrând să purcedă a doua zi și lungii vorba până la miezul nopții.”

Împărțirea actuală a timpului, după care, ziua începe la miezul nopții, ora zero, când se susține că ar fi înviat Mântuitorul, a fost adoptată de creștini mult mai târziu, după calendarul roman.

Se mai susține că, întrucât adunarea din Troa a fost dedicată frângerii pâinii, probabil celebrării răstignirii Domnului (Cina cea de taină), aceasta ar aduce sfințire asupra zilei întâi a săptămânii. Trebuie menționat și subliniat că *frângerea pâinii* despre care se vorbește în versetele citate era un *obicei zilnic al primilor creștini* (Fapte 2:46). Atunci sunt toate zilele sfințite și transformate în zile de odihnă pentru acest motiv? Greu de susținut și de înțeles o astfel de ipoteză. Dacă celebrarea Cinei Domnului ar face ca ziua să fie sfântă, atunci joia ar trebui să fie sfântă, întrucât cina originală a Domnului nostru cu apostolii, a avut loc în această zi (Luca 22:7-20).

O adunare, mult mai importantă decât cea din Troa, s-a ținut la Milet, cu toți prezbiterii, în ziua a patra a săptămânii – miercuri dar, din acest motiv, ziua de miercuri nu este sfințită și nu înlocuiește Sabatul Domnului Hristos! Cu atât mai mult, o adunare ocazională de rămas bun n-ar putea aduce sfințire asupra acelei zile!

Să ascultăm opinia profesorului de limbă greacă dr. Horațiu B. Hockett (care nu a fost sabatarian) de la seminarul teologic din Rochester: „Iudeii calculează ziua de la o seară la alta și, bazați pe acest principiu biblic, seara primei zile a săptămânii ar fi *sâmbătă seara a noastră*.”

Apostolul Pavel, după ținerea serviciului religios, a așteptat încheierea Sabatului iudaic, dar „vorbirea lui s-a lungit până la miezul nopții”; după ce l-a înviat pe Eutih a frânt pâinea, a cinat și, la ziua (duminică dimineață), a plecat în călătorie. Așadar, oricând ar fi ținerea unei adunări sau celebrarea Cinei Domnului, aceasta nu poate aduce sfințire asupra unei zile. Numai Dumnezeu poate să aducă sfințire asupra unei zile și El a făcut aceasta, o dată pentru totdeauna, la crearea lumii noastre! Aleluia, Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte!

Al optulea text din Noul Testament, cu privire la ziua întâi a săptămânii: „fiecare din voi să pună deoparte *acasă* ce va putea, după câștigul lui, ca să nu se strângă ajutoarele când voi veni eu” (1Corinteni 16:1,2) – ne relatează faptul că Pavel scrie corintenilor să pună deoparte ajutoare ca, atunci când va veni el, să fie deja strânse, pentru a fi duse la Ierusalim.

Oare, de ce le-a cerut apostolul să se apuce de această treabă începând cu ziua întâi a săptămânii? Nu pentru a avea timp suficient să își termine lucrarea până în ziua a șaptea, când trebuiau să fie cu toții în Adunare, pentru a sfinți Sabatul?

Rezultă din textul de mai sus că ziua întâi a săptămânii devenise ziua de odihnă? Corinteni știau foarte bine care este ziua de odihnă, întrucât apostolul Pavel petrecuse cu ei un an și șase luni, adică 78 de sabate – sâmbete – (Fapte 18:4-11). A strânge ajutoare acasă în ziua întâi a săptămânii, înseamnă *a lucra*, nu *a sfinți* ziua aceea pentru Domnul, ca zi de odihnă și închinare.

Teologul William Damwille face un comentariu interesant asupra acestui verset și a semnificației ce i se atribuie: „este ciudat că acest text care nu spune nimic despre vreo adunare pentru vreun scop, să fie considerat că ar dovedi un obicei de a se aduna pentru scopuri religioase”. Dacă este ciudat să deducem din text un obicei de a se aduna, deși nici o adunare nu a fost menționată, pare și mai ciudat și mai lipsit de logică de a considera din text că indicația de a pune deoparte *acasă* darul, ar însemna ca darul să fie dat la Biserică.

Un ultim text crucial pentru apărătorii zilei de duminică ca zi de odihnă și ca zi a Domnului este Apocalipsa 1:10. „În Ziua Domnului eram în Duhul”, spune apostolul Ioan care era exilat pe insula Patmos. Expresia „Ziua Domnului” a fost folosită numai o singură dată în toată Scriptura. De aceea pentru a fi înțeles corect, trebuie foarte atent și responsabil studiat textul. Observați că Ioannu definește care este Ziua Domnului. Unii traducători se grăbesc să explice astfel: *În ziua duminicii eram în Duhul!* Și apoi fac trimiteri la texte care vorbesc de ziua întâi a săptămânii: Fapte 20:7; 1Corinteni 16:2. Este teologic?

Este corect? Să verificăm! Apostolul Ioan, în Evanghelia sa, scrisă în anii 97-98 d. Hr., folosește sistematic expresia „Ziua întâi a săptămânii” (Ioan 20:1 și v. 19) – pentru ziua pe care noi o numim duminică. Trebuie să menționez că, pe vremea aceea, zilele nu aveau nume, ele erau numerotate de la 1 la 7, doar cea de a șaptea se numea ziua de Sabat – zi de odihnă și închinare. La fel ca apostolul Ioan, cei trei evangheliști sinoptici (Matei, Marcu și Luca), folosesc aceeași expresie de „ziua întâi” a săptămânii.

Cartea Apocalipsei a fost scrisă de Ioan înaintea Evangheliei, în anul 95 d. Hr., cu doi ani înaintea Evangheliei, așa că ultima scriere a lui, Evanghelia, nu îndreptățește pe nimeni să dea nume zilei întâi ca „Ziua Domnului”! Numele de „Ziua Domnului” a fost atribuit zilei întâi peste trei secole de la scrierea Apocalipsei și a Evangheliei! Prin urmare, este cât se poate de clar că nu putea să folosească expresia de „Ziua Domnului” pentru ziua întâi, deoarece Ioan era evreu și evreii se închinau Domnului în ziua a șaptea. Biblia definește care este Ziua Domnului: Exod 20:10 „*Ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeuului tău*”. Știa Ioan lucrul acesta? Hotărât că știa!!! Singura zi pe care o cunoștea Ioan, încă din copilărie, ca zi a Domnului este ziua în care s-a închinat alături de Domnul Iisus și ucenicii săi; era și este Sabatul! Aceasta este singura zi cu privire la care Hristos s-a proclamat pe Sine ca fiind Domnul ei: „Căci Fiul Omului este Domn și al Sabatului” (Matei 12:8; Marcu 2:28).

Deci, este așa de evident că, în Apocalipsa 1:10, Ioan a fost luat în viziune în ziua a șaptea, zi de Sabat, Ziua Domnului.

Isus Hristos este Domnul Sabatului, deci, te întreb eu pe tine: „Care este Ziua Domnului?!”

Acum, după ce am analizat cele opt texte biblice care fac referire la prima zi a săptămânii, stimatul meu prieten, trebuie să-ți pun întrebarea legitimă:

„Au sărbătorit apostolii și urmașii lor, creștinii Bisericii primare, ziua întâi a săptămânii, ca zi de odihnă, în locul Sabatului biblic?”

Cu toată bunăvoința și considerația pentru apărătorii duminicii, trebuie să constatăm sincer, că niciunul din *textele cercetate* nu ne încurajează să susținem ziua întâi a săptămânii. A susține așa ceva, ar însemna să citim ceea ce nu scrie în Biblie! Noul Testament nu susține nimic despre sfințirea duminicii, nici despre transformarea ei în Sabat. Atât Vechiul cât și Noul Testament rămân consecvente în a transmite mesajul: Sabatul Domnului Isus Hristos nu s-a schimbat. Din nefericire, mulți se rătăcesc cu Biblia în mână.

5. O rămășiță peste veacuri

Adevărul despre Sabat s-a păstrat în inimile multor creștini, încă de la începutul erei creștine, de-a lungul secolelor, până în zilele noastre, așa cum a hotărât Dumnezeu: „le voi pune legile Mele în inima lor”.

În toate timpurile au existat credincioși, deseori din rândul clerului, care au insistat ca Biserica să revină la creștinismul simplu și original. Istorici au consemnat că păstrătorii Sabatului au continuat să existe ca un fir roșu de-a lungul vremii în toată lumea – Europa, Africa de Nord, Asia, America.

Valdenzii, Catarii și Hughenoții au reprezentat ramuri creștine, care au ținut la adevărul original și veșnic al lui Dumnezeu.

Alte grupuri creștine de păzitori ai Sabatului biblic: unele Biserici din Roma sec. IV–VII, Biserica culdee din Scoția, sabatarienii din văile Alpilor, sec. XII–XIV, sabatarienii din Norvegia, Suedia și Finlanda, sec. XV, Biserica din Etiopia, Biserica Reformată din Moravia sec. XVI, bapțiștii de ziua a șaptea din Anglia, Olanda, Belgia și America sec. XVII–XVIII, Misiunea fraților moravi din Noua Anglie, sec. XVII–XVIII, sabatarieni din Rusia și Transilvania. Păzitorii Sabatului au fost urmăriți, persecutați și martirizați de-a lungul veacurilor. Milioane de martiri au pecetluit, cu sângele lor, adevărul despre adevărata zi de odihnă. Cu toate acestea, păzitorii Sabatului nu au fost stârpiți cu totul ci, ei apăreau în mod spontan, în diferite locuri din lume. Mâna lui Dumnezeu erași este la lucru, Slavă Lui!

Istoria spune că, în anul 1624, sabatarienii din Transilvania erau un număr de 15 000 – 20 000. Pentru noi, cei care trăim în Transilvania, cred că ar fi interesant să aflăm despre istoria lor.

În secolul al XVI-lea, în castelul său din Dumbrăveni, județul Sibiu trăia un mare proprietar de pământ, maghiar, cu numele Eösi Andrei, care avea pe moșia sa 72 de sate, așezate de la Turda

la Odorhei. El a trecut printr-o mare dramă căci, în urma unei epidemii de tuberculoză, îi mor, pe rând, toți copiii și soția. Rămăs singur și foarte întristat pentru pierderea familiei, a căutat mângâiere în citirea Sfintelor Scripturi. Spre surprinderea lui, a constatat nepotriviri între credința lui și spusele Bibliei. El a înțeles că adevărata zi de odihnă este sâmbăta și nu duminica. El a hotărât să păzească Sabatul, ca zi de odihnă, și a împărtășit convingerile lui, oamenilor din cele 72 de sate de pe moșia lui. Locuitorii au primit adevărul că sâmbăta este adevărata zi de odihnă și o mare lucrare a Duhului Sfânt s-a făcut printre ei. Moșierul rămânând singur, a adoptat ca fiu și moștenitor al său, un tânăr inteligent cu numele Pechy Simon. Acesta, fiind foarte învățat, a ajuns cancelarul Transilvaniei, cu sediul la Cluj.

El a împărtășit credința sabatariană printre intelectuali: profesori, medici, ofițeri; chiar un general a devenit sabatarian. Bisericele istorice din acea vreme, nu au văzut bine lucrarea sabatarienilor, au intervenit și au influențat stăpânirea care, a emis mai multe decrete, pentru a interzice credința lor. Aceste decrete nu au fost puse în aplicare mult timp, dar, în iulie 1638, sabatarienii au fost interziși prin lege și s-a format un tribunal, compus din capii bisericilor romano-catolice, ortodocși, unitarieni, reformați, luterani și alții. Pentru aceasta, toți și-au dat mâna, să îi distrugă pe sabatarieni. (Oare astăzi câți și-ar da mâna pentru același scop?! Eu cred că mai multe biserici decât atunci.) În câteva zile, sute de persoane au fost condamnate și s-au umplut închisorile, dar ei au rezistat, fiind convinși că au credința adevărului biblic. Cinste lor! (vezi: Apocalipsa 14:12) După un timp, văzând rezistența sabatarienilor, tribunalul a trecut la pedeapsa cu moartea. Totuși sabatarienii nu au cedat și au înfruntat chiar moartea. Persecuțiile și necazurile au durat multe decenii. Istoria a înregistrat un caz deosebit ce merită consemnat, pentru încurajarea tuturor creștinilor din zilele noastre, pentru că nu mai este mult și istoria se va repeta. Tânărul Toroczkai János, fiul capului Bisericii Unitariene

și membru al tribunalului, Toroczkai Máté, a fost condamnat la moarte prin lapidare (ucidere cu pietre). Nici tatăl său, profund îndurerat, nu a putut să îl convingă să renunțe la Sabat, ca să îl salveze de la moarte. Sentința a fost executată după cinci zile de la condamnare și a fost ucis cu pietre în orașul Dej, județul Cluj. Chiar cu prețul vieții, el a rămas credincios adevărului biblic.

Vreau să ne întoarcem mai aproape de timpurile noastre, ca să menționem existența mai multor adunări creștine, păzitoare ale Sabatului.

Metodiștii sabatarieni ♦ Au peste 68 de congregații, împrăștiate peste tot, în America de Nord. Episcopul acestei denominațiuni a spus că preocuparea lor este „să se întoarcă la rădăcinile ebraice ale creștinătății”. Ei cred în păzirea Legii lui Dumnezeu, în general, șial Sabatului, în special. Ei sunt devotați doctrinei Wesley-ene, pentru că, la un anumit timp, John Wesley a devenit păzitor al Sabatului.

Advenșiții de ziua a șaptea ♦ Este biserica creștină pentru care Decalogul este proclamat ca lege morală supremă, pentru întregă omenire. Ziua a șaptea a săptămânii, zi dedicată odihnei este sâmbăta- *Sabatul* și nu duminica, așa cum au celelalte Biserici creștine

Apostolicii de ziua a șaptea ♦ Provin mai ales din foști pentecostali și baptiști, ce numără aproximativ 85 de comunități în România.

Comunitățile mesianice evreiești ♦ În ultimii 30 de ani au fost înființate sute de comunități mesianice de ziua a șaptea în SUA, Europa, Asia. În România există comunități mesianice evreiești în Oradea, București, Cluj. Iudaismul mesianic este o mișcare în creștere rapidă, care face cunoscută mântuirea prin Isus Hristos multor evrei din lumea întreagă. Aș vrea să știi, ca să te bucuri, că, în zilele acestea din urmă, Dumnezeu lucrează cu putere în Israel și, aproape în fiecare oraș din această țară, există o comunitate de evrei mesianici.

Unii dintre evreii mesianici au fost, la început, păzitori ai du-

minicii, datorită faptului că trăind în diaspora, ei au fost evangelizați de protestanții păzitori ai duminicii. Cercetând Scripturile, aceștia și-au dat seama că trebuie să asculte și să împlinească toate cele zece porunci, nu numai nouă. Astfel au redescoperit Sabatul și rădăcinile iudaice ale credinței creștine. De la evreii mesianici poate fi învățată o lecție importantă și anume: este necesar ca toți creștinii să reexamineze legătura dintre Vechiul și Noul Testament, iudaism și creștinism, Lege și Har.

Creștinii au fost învățați, timp prea îndelungat, să vadă CRUCEA DOMNULUI ISUS, ca o linie de demarcație între aceste seturi de contraste, pe care le-am expus mai sus. Totuși, în ultimii ani, numeroși învățați au expus erorile acestei construcții teologice artificiale. Ei au ajuns să recunoască faptul că *primii creștini* erau evrei credincioși, *care au fost plini de râvnă pentru Lege* (Fapte 21:20). Pentru evreii credincioși din vremurile Noului Testament, ar fi fost de neînchipuit să părăsească una din poruncile de seamă ale Legii – porunca a patra a Sabatului, despre care Iacov spune: „Căci cine păzește toată Legea și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate”. Creștinul trebuie să știe că, după ce a fost mântuit, prin credința în jertfa Domnului Isus Hristos, este responsabil de faptele credinței.

Dacă apostolul Pavel ar fi îndrăznit să scoată Sabatul, întreaga comunitate evreiască ar fi condamnat furios îndrăzneala lui, cum au făcut în cazul circumciziei.

Absența oricărei controverse cu privire la Sabat este o indicație clară a continuității păzirii lui.

6. Prețul uitării

De ce acest titlu? Pentru că, uitarea și nerespectarea poruncii a patra din Decalog, a fost un preț scump de plătit de către omenire. Această poruncă a fost dată cu scopuri multiple: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești”. (Exod 20:8; Deuteronom 5:12-15)

1. Uitând de ziua de odihnă a lui Dumnezeu, care a urmat după cele șase zile de creație, practic s-a uitat de *Creator* și de *Creație*. Porunca a patra este singura poruncă care amintește că Dumnezeu este *Creatorul*.

2. Un alt scop, pentru care a fost dată această poruncă, este ca omul să își aducă aminte că numai El poate să ne scoată din robia păcatului și să ne răscumpere, adică El este *Răscumpărătorul* (vezi: Deuteronom 24:18). „Așa că, nu mai ești rob, ci fiu; și, dacă ești fiu, ești moștenitor prin Dumnezeu” (Galateni 4:7).

3. În această zi, Domnul dorește să avem o părtășie specială cu El, o adevărată desfătare, ca să Îl sfințesc, să Îl slăvesc și să Îl cinstesc (Isaia 58:13). După ce am fost iertați și mântuiți, prin jertfa Domnului nostru Isus Hristos, ca și copii de Dumnezeu, trebuie să stăm în ascultare de El: „Ascultarea face mai mult decât jertfele” (1Samuel 15:22).

El a hotărât o zi, din șapte, pe care a sfințit-o; zi specială, o fereastră de timp binecuvântată, în care Dumnezeu deschide cerul, coboară pe pământ prin Duhul Sfânt, sfințește Adunarea, iar oamenii Îl sfințesc pe El, prin adorare. Dacă eu nu vin la întâlnirea pe care a hotărât-o Dumnezeu, ce am câștigat? Este important de reținut că, termenul „a sfinți”, este folosit pentru prima dată în Biblie pentru *timp*, ziua a șaptea (Geneza 2:3), și mult mai târziu pentru altar, cort și om.

Consecințele încălcării Sabatului au fost dezastruoase pentru omenire:

a. A fost atacată *autoritatea lui Dumnezeu*, iar în Biserică a început să conducă *omul, nu Dumnezeu*.

b. Într-o biserică apostaziată, a putut să se infiltreze cu ușurință *teoria evoluționismului*, care combate statutul de Creator al lui Dumnezeu. Ignorând Sabatul s-a întâmplat ceva nefast – omul a uitat de originea speciei sale și a admis, că strămoșul său este maimuța: „Apoi Dumnezeu a zis: Să facem om după chipul nostru, după asemănarea Noastră.” (Geneza 1:26) „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață și omul s-a făcut astfel, *un suflet viu.*” (Geneza 2:7)

De aceea, păzirea Sabatului este o caracteristică a celor care cred că Dumnezeu este Creatorul și Răscumpărătorul lor, iar pentru aceasta, Îi aduc închinare. (Ar trebui ca, toți creștinii din lume, să protesteze împotriva predării în școli a teoriei evoluționismului.)

c. De la acceptarea acestei teorii nu a mai fost decât un pas ca să fie contestată însăși existența lui Dumnezeu și să se ajungă la *idolatrie* și *ateism*. Două treimi din locuitorii lumii de azi sunt idolatri. De la căderea în păcat, idolatria, cu toate efectele ei rele, a persistat și persistă și în ziua de azi, mai mult decât oricând. Păzirea Sabatului, așa cum a poruncit Dumnezeu, ar fi prevenit toate acestea dar, *uitarea și refuzul* cer un *preț* mare.

d. Atunci când omul conduce, apar *diviziuni doctrinare* și dictonul „*Divide et impera*” a dat roade, pentru că Satana a slăbit astfel puternic puterea Bisericii. Diviziunea a dus la intoleranță, ură, discriminare, lucruri pe care Domnul nu le-a dorit în Biserica Sa: „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu, în Tine; ca, și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis” (Ioan 17:21).

Subminarea autorității lui Dumnezeu a dus la anarhie, desfrânare – vezi Revoluția franceză din 1789, unde *Rațiunea* a ajuns Dumnezeu.

e. Nerespectând legile lui Dumnezeu sunt încălcate și legile statului, pentru că toate statele creștine au la baza Legea lui Dumnezeu exprimată în cele zece porunci.

f. Uitând de porunca a patra s-a uitat că Domnul a pus un *semn veșnic* între El și poporul Lui, pe care-l *sfințește* (Ezechiel 20:11-12; Exod 31:17). Faptul că eu mă închin în ziua hotărâtă de El, arată că eu port acest semn în minte și inimă și că aparțin popoului Său, care se închină lui Dumnezeu în duh și adevăr.

Închinarea înseamnă recunoașterea autorității. Dumnezeu ne arată în Apocalipsa 14:9 că, cei ce nu poartă semnul autorității lui Dumnezeu, vor purta semnul autorității Fiarei și icoanei ei. Nu există decât două tabere, două autorități, iar prin modul *cum* mă închin și *când* mă închin arăt cine este de fapt Domn în viața mea, cine este autoritatea supremă a vieții mele, cine mă conduce și mă controlează, cui mă supun printr-o „închinare sfântă și plăcută”, „în duh și adevăr”.

g. Pentru că s-a pângărit Legământul încheiat cu Dumnezeu prin nerespectarea Sabatului (Exod 31:16), s-au pierdut binecuvântările promise celor care țineau această poruncă: sfințire, fericire, un nume mai bun decât fiu și fiică (Isaia 56:2-6), odihna mântuirii (Evrei 4:1-11).

7. Concluzie

Pentru că poporul lui Dumnezeu a călcat Legământul Lui făcut pe Muntele Sinai, Dumnezeu a găsit soluția de salvare. El a făcut un Legământ nou, prin jertfa Fiului Său – jertfa Domnului nostru Isus Hristos și, prin Duhul Sfânt, au fost puse legile Sale în inima și mintea credincioșilor: „Căci printr-o singură jertfă el a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți. Lucrul acesta ni-l adeverește și Duhul Sfânt. Căci, după ce a zis: „Iată Legământul pe care-L voi face cu ei după acele zile, zice Domnul: *voi pune legile Mele în inimile lor, și Le voi scrie în mintea lor*” (Evrei 10:14-16).

Prietene, dacă mesajul acestor rânduri te-a atins, ar trebui să te faci să iei o hotărâre: să asculți mai mult de Dumnezeu decât de oameni.

Mulțumesc Domnului, că am descoperit creștini sinceri și loiali lui Dumnezeu, care doresc să se închine în ziua menționată de El în Biblie (chiar în acest secol al nepăsării și al iresponsabilității).

Să nu uiți niciodată, *adevărul* este de maximă importanță, pentru că Domnul Isus a spus: „*Eu sunt calea, adevărul și viața*” (Ioan 14:6a) și: „*Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi.*” (Ioan 8:32)

Dacă cunoști adevărul, poți să iei decizii bune, cu consecințe veșnice. Reține că *prețul uitării* a costat mult omenirea, așa că, ține cont de porunca divină: „*adu-ți aminte de...*”, cu alte cuvinte, *nu uita*. Te-ai întrebat vreodată, de ce porunca a patra începe cu o atenționare: „*adu-ți aminte*”?

Pentru că sunt încredințat că Dumnezeu dorește de la noi să ne închinăm în ziua de Sabat (sâmbăta), vreau să lupt cu îndrăzneală pentru acest adevăr, știind că Domnul este de partea mea.

Orice adevăr își are timpul lui și, când îi vine timpul, nu există forță care să îl țină pe loc. Cred cu tărie, că a venit timpul ca toți

credințioșii să redescopere acest adevăr, conform Daniel 12:4b: „La vremea sfârșitului cunoștința va crește”. Destinul adevărului divin este să învingă!

Sper că ești unul care iubește adevărul, care ești dispus să treci peste prejudecăți religioase, care ai curajul să recunoști, că nu ai ajuns la limita cunoașterii depline a adevărilor Sfintelor Scripturi.

Dacă ești un astfel de om, să știi că, pe acest fel de oameni contează Dumnezeu, în acest timp critic, pe care îl trăim. Vreau să știi că, dacă ai prețuit aici Sabatele Domnului, vei avea parte de ele și în veșnicie pentru că Sfânta Scriptură spune că, pe pământul cel nou și veșnic, vom aduce închinarea noastră Tatălui ceresc tot în Sabat! „În fiecare lună nouă și în fiecare Sabat, va veni orice făptură, să se închine înaintea Mea, zice Domnul” (Isaia 66:23).

Dumnezeu a dorit mult ca oamenii să îndrăgească Sabatul, ca prin aceasta mințile și inimile lor să fie îndreptate către lucrările create de El, către Creatorul și Răscumpărătorul nostru. Chiar dacă omul nu aduce Domnului închinare, natura totuși o face, ca și creație a lui Dumnezeu: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui. O zi istorisește alteia acest lucru, o noapte dă de știre alteia despre El. Și aceasta fără vorbe, fără cuvinte, al cărui sunet să fie auzit: dar răsunetul lor străbate tot pământul și glasul lor merge până la marginile lumii.”(Psalmul 19:1-4).

Dragul meu, nu este de ajuns să cunoști adevărul. Trebuie să și acționezi în urma cunoașterii, dacă vrei cu adevărat să fii liber. Nu este suficient să te bucuri pentru barca de salvare, ci trebuie să te urci în ea și să Îl lași pe El, pe Isus, să îți conducă barca. În ceea ce mă privește, eu și soția mea, am luat hotărârea și am urcat în barcă.

Mă rog lui Dumnezeu pentru tine, dragul meu prieten, care ai citit aceste rânduri, să devii și tu un păzitor al Sabatului, pentru că mari sunt răsplătirile lui Dumnezeu: odihnă, sfințire, binecu-

vântare. „Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul; mărturia Domnului este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor. Orânduirile Domnului sunt fără prihană și veselesc inima; poruncile Domnului sunt curate și luminează ochii. Frica de Domnul este curată, și ține pe vecie; judecățile Domnului sunt adevărate și toate sunt drepte. Ele sunt mai de preț decât aurul, decât mult aur curat; sunt mai dulci decât mierea, decât picurii din faguri. Robul tău primește și el învățătura de la ele; pentru cine le păzește răsplata este mare.” (Psalmul 19:7-11)

·E mult, e puțin? Doar tu vei putea decide. Domnul fie binecuvântat și lăudat pentru toate lucrările Sale, pentru că El este drept și credincios și împlinește toate făgăduințele Sale. A Lui să fie slava, măreția, puterea și stăpânirea acum și în vecii vecilor. Amin!

Cuprins

Prefață	1
Introducere	3
1. Întâlnirea mea cu Dumnezeu.....	4
2. O descoperire șocantă.....	7
3. Istoria ne vorbește.....	16
4. Scripturile ne vorbesc	25
5. O rămășiță peste veacuri.....	32
6. Prețul uitării.....	36
7. Concluzie.....	39

Tiberiu Alexandru Fozsto a slujit ca pastor în Biserica Pentecostală și împreună cu soția, Iulia, locuiesc în Ocna Mureș, județul Alba. În perioada 1991-1993 a lucrat ca evanghelist, iar din 1993, când a fost hirotonit ca pastor, a fost implicat în plantarea de biserici nou-testamentale, contribuind până în prezent la înființarea a trei comunități locale.

Prețul uitării este o mărturie care are darul de a trezi în fiecare persoană care respectă Cuvântul lui Dumnezeu, indiferent de coloritul religios, dorința de studiu, de aprofundare și de relație personală cu Adevărul. Domnul Fozsto, prin maniera sa sinceră, dar și tranșantă, pornește de la experiența sa personală, de raportare față de Cuvântul Sfânt, pentru ca, apoi, să dezvăluie, într-o manieră bine sistematizată și profund argumentată din Biblie și istorie, o realitate ce nu poate fi deloc neglijată. Am convingerea că orice păstor, slujitor al lui Dumnezeu în Biserica Apostolică, care iubește Cuvântul și respectă sincer recomandarea întregii Scripturi, va face același lucru pe care l-a făcut și Domnul Fozsto.

Cartea de față apare într-un timp cheie, în care confuzia și deruta multor biserici creștine, dovedește faptul că avem nevoie de un reper, care nu trebuie căutat în diferite surogate de factură psihologică sau de management lumesc ci în Sfânta Scriptură, adevăratul reper. Fie ca această mărturie să încălzească multe inimi și să fie de folos pentru edificarea și elucidarea tuturor celor dornici de a cunoaște și a împlini pe deplin Cuvântul cel Sfânt al Lui Dumnezeu.

Pastor, Urdaș Gheorghe